

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 12 lipca 2023 r.

DIH-3.707.49.2023.MB

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH - III/ 56 /2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) oraz art. 45 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 875), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji z 11 maja 2023 r. (nr akt: D/PI.NR.8361.9.2023) Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, na mocy której przedsiębiorcy AUTO KAMAG Sp. z o.o. z siedzibą w Pile (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „kontrolowanym” lub „przedsiębiorcą”), wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) wynikającą z art. 45 ust. 1 pkt 10 w związku z art. 45 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 875) w związku z niewykonaniem obowiązku określonego w art. 41 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach od 8 do 15 lutego 2023 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Wielkopolskim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia D.PI.NR.8361.9.2023 z 8 lutego br., przeprowadzili kontrolę w salonie sprzedaży samochodów, należącym do ww. przedsiębiorcy.

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 30 stycznia br., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. kontrolę wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 41 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 875), zwanej dalej: „ustawą o elektromobilności” oraz sprawdzenie przestrzegania przepisów rozporządzenia z dnia 27 sierpnia 2020 r. Ministra Klimatu w sprawie sposobu informowania o rodzaju paliwa alternatywnego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego

oraz oznakowania miejsc tankowania lub ładowania pojazdu samochodowego takim paliwem (Dz. U. z 2020 r. poz. 1560) (zwane dalej: „rozporządzeniem Ministra Klimatu”). Zawiadomienie doręczono stronie 31 stycznia br.

Pośród dostępnych do sprzedaży w kontrolowanym salonie pojazdów samochodowych znajdował się jeden pojazd o napędzie spalinowo-elektrycznym marki Ford KUGA 2,5 PHEV czyli hybryda Plug-in, który do napędu wykorzystuje zarówno paliwo alternatywne typu energia elektryczna, jak i paliwo ciekłe typu benzyna spalinowa.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca w miejscu bezpośredniej sprzedaży samochodów, ani też w żadnym innym dostępnym i widocznym miejscu w salonie samochodowym, nie uwidocznili informacji o rodzaju paliwa alternatywnego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego, co stanowiło naruszenie obowiązków wynikających z art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o elektromobilności.

Ustalenia kontroli zostały udokumentowane w protokole kontroli z 15 lutego br. nr D/PI.NR.8361.9.2023, do którego nie zgłoszono uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej: „kpa”, Wielkopolski WIIH zawiadomieniem z 11 kwietnia br., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku określonego w art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o elektromobilności. Jednocześnie poinformowano, że na podstawie art. 10 § 1 kpa strona może brać czynny udział w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiadać się, co do zebranych dowodów i zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w sprawie, oraz składać wnioski dowodowe.

W piśmie z 25 kwietnia br. przedsiębiorca przedstawił swoje stanowisko w sprawie. Wskazał w nim, że dokonał natychmiastowych działań naprawczych, w jego opinii klienci salonu byli należycie informowani o rodzaju środka napędzającego (paliwa), a tym samym brak oznaczeń nie wpływał negatywnie na konsumentów. Podkreślił również, że jakiegokolwiek kary pieniężne mogą przyczynić się do zamknięcia firmy, której sytuacja jest trudna w związku ze skutkami pandemii COVID. Jednocześnie zwrócił się o zastosowanie art. 189f § 1 kpa, gdyż w jego ocenie, waga naruszenia prawa jest znikoma, zaprzestał naruszenia, a przede wszystkim naruszenie prawa zostało usunięte, a zatem cele kontroli (postępowania) zostały osiągnięte.

11 maja br. Wielkopolski WIIH, wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) wynikającą z art. 45 ust. 1 pkt 10 w związku z art. 45 ust. 2 pkt 8 ustawy o elektromobilności w związku z niewykonaniem obowiązku określonego w art. 41 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy.

12 czerwca br. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pismem z 15 czerwca br. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji z 11 maja br. (nr akt: D/PI.NR.8361.9.2023) Wielkopolskiego WIIH oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), dalej jako: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Stosownie do treści art. 41 ust. 5 ustawy o elektromobilności, kontrolę wykonania obowiązku informowania o rodzaju paliwa alternatywnego wykorzystywanego do napędu pojazdów samochodowych przeprowadza Inspekcja Handlowa.

Zgodnie z art. 41 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o elektromobilności, informacja o rodzaju paliwa alternatywnego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego jest umieszczana:

- 1) w instrukcji obsługi tego pojazdu - przez producenta pojazdu samochodowego;
- 2) na korkach wlewu paliwa lub gniazdach pojazdowych lub w pobliżu tych korków lub tych gniazd - przez producenta pojazdu samochodowego;
- 3) na terenie placówki handlowej prowadzącej sprzedaż pojazdów silnikowych - przez przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w tym zakresie.

Art. 41 ust. 4 ww. ustawy wskazuje, że informacje, o których mowa w ust. 1-3, umieszcza się w widocznym i dostępnym miejscu.

Według ustawy o elektromobilności przedsiębiorca, który nie przestrzega obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 41 ust. 1-4 podlega karze pieniężnej (art. 45 ust. 1 pkt 10). Przepisy ww. ustawy precyzują, iż wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadkach, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 10, wynosi od 500 zł do 2000 zł (art. 45 ust. 2 pkt 8 ww. ustawy).

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę od decyzji z 11 maja br. (nr akt: D/PI.NR.8361.9.2023) Wielkopolskiego WIIH, na mocy której na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 10 ustawy o elektromobilności przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 41 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy.

W toku postępowania odwoławczego Prezes UOKiK przeprowadził analizę ustaleń kontroli, w oparciu o które wydano decyzję oraz treści skarżonej decyzji, jak również uwzględnił zarzuty zawarte w odwołaniu. Po przeprowadzonym postępowaniu organ drugiej instancji wskazuje, iż nie ma wątpliwości, że przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o elektromobilności, co spowodowało konieczność nałożenia przez Wielkopolskiego WIIH kary pieniężnej.

Biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy dotyczące nakładania kar, niezrealizowanie obowiązku, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o elektromobilności powoduje - zgodnie z art. 45 ust. 1 pkt 10 ww. ustawy - nałożenie administracyjnej kary pieniężnej stosownie do art. 45 ust. 2 pkt 8 ustawy o elektromobilności w wysokość od 500 zł do 2 000 zł.

W odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości zarzucając jej naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 189d kpa poprzez nieuwzględnienie przy nakładaniu administracyjnej kary pieniężnej okoliczności enumeratywnie wymienionych w tym przepisie;
- 189f § 1 kpa poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w sprawie waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszenia prawa;
- art. 12 § 1 kpa poprzez prowadzenie postępowania w sposób naruszający zasadę szybkości i ograniczonego formalizmu;
- art. 7; 77 kpa poprzez przeprowadzenie postępowania w sposób zbyt ogólnikowy i nierozpatrzenie wszystkich okoliczności mających wpływ na wynik sprawy, w szczególności niezbadaniu przez organ pierwszej instancji żadnych okoliczności związanych ze sprawą.

Ponadto strona zarzuciła Wielkopolskiemu WIIH błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu przez organ pierwszej instancji, że nie wykonała obowiązku informacyjnego konsumentów o rodzaju paliwa ciekłego, podczas gdy na sali sprzedażowej przy każdym z samochodów znajdowała się duża kartka formatu A 4, gdzie dużą czcionką były wyszczególnione cena, parametry techniczne pojazdu, a w szczególności rodzaj paliwa jakim każdy z samochodów jest napędzany.

Dodatkowo strona zwróciła uwagę, że organ pierwszej instancji pod jednym numerem D/PI.NR.8361.9.2023 wydał dwie decyzje z różnymi datami.

Organ drugiej instancji nie ma wątpliwości, co do stwierdzonego stanu faktycznego. Ustalenia kontroli wprost wskazują, na czym polegało naruszenie prawa przez kontrolowanego, dlatego Prezes UOKiK nie widzi podstaw do uchylenia decyzji.

Odnosząc się do przedstawionych zarzutów Prezes UOKiK wskazuje, że - jak wynika z treści zaskarżonej decyzji - Wielkopolski WIIH prawidłowo zastosował art. 189d kpa biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności wynikające z tego przepisu, które mogły zostać uwzględnione w przedmiotowej sprawie, tj. wagę i okoliczności naruszenia prawa, częstotliwość niedopełniania obowiązków w przeszłości, uprzednie ukaranie za to samo zachowanie, stopień przyczynienia się strony do powstania naruszenia prawa, a także działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa.

Analizując wagę i okoliczności naruszenia prawa, organ pierwszej instancji wskazał, że celem przepisów ustawy o elektromobilności jest zapewnienie wszystkim konsumentom dostępu do wymaganych prawem informacji o paliwach alternatywnych. Stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości - brak wymaganego oznakowania w przypadku jednego pojazdu napędzanego paliwem alternatywnym oferowanego u przedsiębiorcy, pozbawiały konsumentów przysługującego im prawa do rzetelnej i wyczerpującej informacji o paliwach alternatywnych. Oceniając częstotliwość niedopełnienia w przeszłości obowiązku, w następstwie którego ma być nałożona kara, organ uwzględnił fakt, że nie stwierdzono wcześniej naruszenia przez stronę obowiązków wynikających z ustawy o elektromobilności. Z kolei uwzględniając stopień przyczynienia się strony do powstania naruszenia, Wielkopolski WIIH wskazał, że kontrolowany przedsiębiorca od 2003 r. jest autoryzowanym dystrybutorem pojazdów samochodowych, a w istotę rzetelnego prowadzenia działalności gospodarczej, zalicza się posiadanie niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej znajomość przepisów prawa. W działalności gospodarczej, podstawą rzetelnego i legalnego działania jest znajomość przepisów ustawy, aktów delegowanych i aktów prawodawstwa wspólnotowego. Obowiązkiem dystrybutorów jest działanie z należytą starannością w odniesieniu do obowiązujących wymogów, w związku z czym, przed udostępnieniem pojazdu silnikowego w prowadzonej placówce handlowej, konieczne jest sprawdzenie czy zrealizowano niezbędne obowiązki informacyjne. Przedsiębiorca jako profesjonalista ma musi znać i stosować powszechnie obowiązujące prawo w zakresie prowadzonej przez niego działalności, a strona w ocenie organu pierwszej instancji, z czym zgadza się Prezes UOKiK, nie dochowała w tym zakresie należytej staranności. Ustalając wysokość kary Wielkopolski WIIH uwzględnił również podjęte przez przedsiębiorcę działania dobrowolne w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa, tj. postawę kontrolowanego w toku kontroli.

Organ drugiej instancji nadmienia przy tym, że wymierzona sankcja jest najniższą z możliwych określonych w ustawie o elektromobilności, bowiem za niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 41 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy przewiduje się karę pieniężną od 500 zł do 2000 zł (art. 45 ust. 2 pkt 8 ww. ustawy).

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać zarzut naruszenia art. 189d kpa za bezprzedmiotowy.

W ocenie Prezesa UOKiK nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut braku zastosowania przez organ pierwszej instancji art. 189f § 1 pkt 1 kKpa. Wskazać należy, że Wielkopolski WIIH prawidłowo, rozważył możliwość zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa czemu dał wyraz

w treści decyzji. Organ drugiej instancji również nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie ww. przepisu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązku nałożonego na nią w art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o elektromobilności i nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Podkreślić należy, że powinnością przedsiębiorcy - jako profesjonalnego uczestnika obrotu jest przestrzeganie przepisów dotyczących jego działalności. Ustawa o elektromobilności w sposób jednoznaczny nakazuje, przedsiębiorcy prowadzącemu sprzedaż pojazdów silnikowych, zamieszczenie na terenie tej placówki, informacji o rodzaju paliwa alternatywnego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego, a strona niewątpliwie naruszyła ten obowiązek.

Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w toku kontroli. Należy również zauważyć, że strona została poinformowana o zamiarze przeprowadzenia kontroli oraz jej zakresie ponad tydzień przed jej rozpoczęciem. Tym samym strona mogła się do niej przygotować np. sprawdzając, czy informacja jest w placówce uwidocznioma, a po stwierdzeniu braku - uzupełnić ją.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 kpa nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o elektromobilności.

Prezesowi UOKiK trudno jest natomiast odnieść się do zarzutu naruszenia art. 12 § 1 kpa, gdyż strona poza ogólnym stwierdzeniem, że Wielkopolski WIIH naruszył ww. przepis „poprzez prowadzenie postępowania w sposób naruszający zasadę szybkości i ograniczonego formalizmu” nie doprecyzowała na czym miałyby polegać naruszenia organu w tym zakresie. Jednocześnie Prezes UOKiK podkreśla, że postępowanie administracyjne w przedmiotowej sprawie zostało przeprowadzone w ustawowym terminie, w sposób sprawny, bez nadmiernego, nieuzasadnionego formalizmu.

Odnosząc się z kolei do argumentów strony postępowania przedłożonych w odwołaniu dotyczących naruszenia art. 7 kpa i art. 77 § 1 kpa, Prezes UOKiK zauważa, że artykuły te określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują

wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Ponadto wskazują, że przed wydaniem decyzji organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć zebrany materiał dowodowy, zaś sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Z przepisów tych wynika m.in. tzw. zasada prawdy obiektywnej polegająca na zobowiązaniu organu do podejmowania wszelkich kroków, niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy, który będzie zgodny ze stanem rzeczywistym.

Z zasady ogólnej prawdy obiektywnej (art. 7 kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w treści art. 77 kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656).

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Wielkopolski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, wyjaśnił w sposób wyczerpujący wszelkie okoliczności, które mają znaczenie w niniejszej sprawie, w szczególności w kontekście obowiązującego stanu prawnego. Jak wynika z treści decyzji z 11 maja 2023 r. (nr akt: D/PI.NR.8361.9.2023), organ pierwszej instancji uwzględnił wszelkie okoliczności w kontekście ustalenia, czy zachodzi naruszenie stanowiące podstawę ukarania oraz czy zostały spełnione przesłanki obligatoryjnego odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Wziął także pod uwagę wszelkie przesłanki, które ma obowiązek uwzględnić przy wymiarze administracyjnej kary pieniężnej, które mogły zostać uwzględnione w przedmiotowej sprawie. Strona wskazała, że Wielkopolski WIIH, badając sprawę, powinien zwrócić uwagę, ilu konsumentów złożyło skargę oraz ilu poniosło negatywne skutki w związku z zaistniałym naruszeniem. Stwierdzenie to w świetle brzmienia naruszonego przepisu art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o elektromobilności pozostaje całkowicie chybione. W toku kontroli stwierdzono przedmiotowe naruszenie i nie ma znaczenia, ilu konsumentów złożyło skargę oraz ilu konsumentów poniosło w związku z tym negatywne skutki. Wskazać należy również, że odpowiedzialność wynikająca z art. 45 ust. 1 pkt 10 w związku z art. 41 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Jak trafnie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. III SA/Po 287/16, „Istota odpowiedzialności administracyjnej sprowadza się do tego, że aby pociągnąć do niej określony podmiot konieczne jest zaistnienie wyłącznie dwóch zasadniczych przesłanek: po pierwsze, podmiot ten musi charakteryzować się cechami wyrażonymi w normie prawnej stanowiącej podstawę odpowiedzialności oraz po drugie, musi on wyczerpać określone w tej normie znamiona działania lub zaniechania lub znamiona tegoż zachowania muszą zostać wyczerpane przez inny podmiot - o ile norma prawna przypisuje zachowanie innego podmiotu lub skutek tego

zachowania wspomnianemu podmiotowi administrowanemu (delikt administracyjny). Zaistnienie powyższych przesłanek jest co do zasady wystarczające, aby podmiot administrowany poniósł z tytułu popełnionego deliktu administracyjnego ujemne konsekwencje (sankcję administracyjną)". Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie przez właściwą jednostkę administracji publicznej nieprzestrzegania przez określony podmiot, nałożonych prawem obowiązków. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, na które powołał się odwołujący, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Jak wyżej wskazano, organ uwzględnił także wszelkie przesłanki z art. 189f § 1 kpa i ocenił w kontekście prawidłowo przeprowadzonego postępowania, całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co było wystarczające do stwierdzenia braku podstaw do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Ponadto, co też wskazano wyżej, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej organ pierwszej instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności wynikające z art. 189d kpa, które mogły zostać uwzględnione w przedmiotowej sprawie i wymierzył karę administracyjną w najniższej możliwej wysokości, wynikającej z art. 45 ust. 2 pkt 8 ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę zarzut naruszenia art. 7 kpa i art. 77 § 1 kpa należy uznać za bezpodstawny.

Strona zarzuciła również Wielkopolskiemu WIIH błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że nie wywiązała się z obowiązku informacyjnego wobec konsumentów o rodzaju paliwa ciekłego, podczas gdy na sali sprzedażowej przy każdym z samochodów znajdowała się duża kartka formatu A4, gdzie dużą czcionką były wyszczególnione cena, parametry techniczne pojazdu, a w szczególności rodzaj paliwa jakim każdy z samochodów jest napędzany.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK stwierdza, że postępowanie dowodowe w sprawie zarówno na etapie kontroli, jak również postępowania administracyjnego zostało przeprowadzone w pełnym zakresie, z zachowaniem wszelkich reguł wynikających z przepisów prawa. Ponadto wszelkie ustalenia faktyczne dokonane przez organ na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, zostały dokonane prawidłowo i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, iż przedsiębiorca dopuścił się naruszenia przepisu art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o elektromobilności, tj. wykonując działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży pojazdów silnikowych nie umieścił na terenie placówki handlowej informacji o rodzaju paliwa alternatywnego wykorzystywanego do napędu pojazdu samochodowego.

Potwierdza to w szczególności protokół kontroli z 15 lutego br. nr D/PI.NR.8361.9.2023, do którego strona nie zgłosiła uwag. Na stronie 7 ww. protokołu wskazano: „Inspektorzy dokonali szczegółowych oględzin sali sprzedażowej, w tym m.in.: (...) stanowisk ekspozycji pojazdów, (...) stwierdzając brak uwidocznienia przez przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży pojazdów silnikowych informacji o rodzaju

paliwa na terenie placówki handlowej, co stanowi naruszenie art. 41 ust. 1 pkt 3 ustawy o elektromobilności (...). Prezes UOKiK wskazuje, że protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Zgodnie z art. 20 ustawy o Inspekcji Handlowej, kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli lub w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu wnieść je na piśmie. Należy przypomnieć, iż protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z domniemania prawdziwości zapisów w nim zawartych. Znajduje to potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2013 r. sygn. VI SA/Wa 2723/12 „Protokół korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń z tego względu, że sporządzany jest z udziałem przedstawiciela podmiotu kontrolowanego, który ma prawo wnieść do niego zastrzeżenia. Protokół obrazuje stan faktyczny, który później może być trudny do odtworzenia. Dlatego podpisanie bez zastrzeżeń przez osobę kontrolowaną protokołu stanowi dowód w sprawie.” Jak również w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 1400/19, w którym Sąd stwierdza, że protokół sporządzony na podstawie upoważnienia ustawowego, w przewidzianej prawem formie i przez legitymowanych do tego rodzaju czynności pracowników organu stanowi, zgodnie z 76 § 1 Kpa dokument urzędowy na okoliczność tego, co zostało w tym dokumencie stwierdzone.

Odnosząc się z kolei do podniesionej przez stronę kwestii wydania dwóch decyzji, w dwóch różnych datach, pod jednym numerem sprawy, Prezes UOKiK wyjaśnia, że wynika to z faktu, iż w wyniku jednej kontroli stwierdzono dwa różne naruszenia, sankcjonowane w oparciu o różne przepisy prawa, co wymagało przeprowadzenia odrębnych postępowań administracyjnych. Natomiast, z uwagi na fakt, iż przedmiotowe naruszenia zostały stwierdzone w wyniku jednej kontroli przeprowadzonej pod numerem sprawy: D/PI.NR.8361.9.2023, w obu postępowaniach administracyjnych Wielkopolski WIH zachował tożsamy numer sprawy, a decyzję wydał w różnych terminach, aby wprowadzić dodatkowy element odróżniający przedmiotowe postępowania administracyjne. Powyższa okoliczność pozbawiona jest jakiegokolwiek znaczenia merytorycznego dla przeprowadzonych postępowań administracyjnych.

W uzasadnieniu odwołania skarżący powołał się także na okoliczność trudnej sytuacji finansowej. W tym zakresie organ wskazuje, iż nie jest to okoliczność warunkująca odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Powołana przez odwołującego się okoliczność może stanowić postawę do wnioskowania o udzielenie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej.

Koszty postępowania administracyjnego zostały określone w art. 56 oraz art. 263 kpa. Prezes UOKiK po przeprowadzeniu niniejszego postępowania administracyjnego stwierdza, że w sprawie nie zaistniały okoliczności wymienione w ww. przepisach. Tym samym organ drugiej instancji uznał wniosek strony o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych za bezzasadny.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Wielkopolskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł. Tym samym, decyzja z 11 maja 2023 r. (nr akt: D/PI.NR.8361.9.2023) Wielkopolskiego WIIH powinna pozostać w obrocie prawnym.

Stosownie do art. 47 ww. ustawy, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu IV A Administracyjne kary pieniężne ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxx]
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a